

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΘΕΪΣΤΗΣ

ΥΠΟ ΕUGEN SZATMARI

‘Ο νεαρός ποιητής ό τόσο πτωχός έκάλεσε τόν διευθυντήν του έστιατορίου ήθελε να πληρωώη δηλ. ήθελε να προσφέρη την μαγικήν εκείνην λέξιν, ή όποία καθιστά δυνατήν την ζωήν εις τό έστιατόριον «Γ ρ ά ψ α τ ε ήθελε να είπη.

‘Ο νεαρός ποιητής, όστις ένφ ήτο μετά πίστεως άθεΐστης, ήτο συγχρόνως μιá λυρική ψυχή, πλήρως βαθέων αισθημάτων και ύψηλών σκέψεων. αλλά δυστυχώς άνευ άργυρών ή χαρτίνων νομισμάτων, έξη από πολλού με την μαγικήν αυτήν λέξιν ή όποία ήτο δι’ αυτόν καθημερινώς έν πινάκιον φαγητού, δύο έως τρία γλυκά και μερικά σαγαρέττα.

‘Ηδύνατο να προσφέρη αυτήν την λέξιν με μιάν άπερίγραπτον χάριν μάλιστα με μιάν ύποκίνδυνον τόλμην τρόπον τινά έξωρισμένος ός να μη ήδύνατο ό Διευθυντής ν’ αλλάξει έν χιλιδόραχμον.

Τοιουτοτρόπως και αυτήν την φοράν ήθελε να προσφέρη την μαγικήν λέξιν, ότε ό διευθυντής έστέκετο πρό αυτού γελών παραξένα. Πρίν δε και μιάν μόνον λέξιν δυνηθ ή να είπη ειπε ό Διευθυντής:

« Γνωρίζω ήδη, κύριε. Θέλετε να είπητε γράψατε. ‘Αλλ’ είναι έντελώς περιττόν να τό είπητε. Δέν θα γράψω πλέον. Τόν κύριον τόν ύπολογίζω εις τά έξοδα όπως τά βραδυνά φύλλα και τά σπύριτα. Γνωρίζω ότι ό κύριος δέν έχει χρήματα. Δέν πρέπει να στενοχωρησθε διόλου—πλησίον μου δύνασθε να έχητε καθημερινώς τό πινάκιον του φαγητού σας και τά σαγαρέττα σας Μόνον ήυστόν χρήμα δί-
δω »

‘Ο ποιητής έκλονίζετο έκμηδενίζόμενος. Οι λόγοι του διευθυντού τόν έλύπησαν πάρα πο-

λύ. Πραγματικώς δέν είχε χρήματα. Δέν ήδύνατο όμως να ύποφέρη, ότι ό διευθυντής τόν μετέχειρίζετο ως έπαίτην.

Διατί λοιπόν; θα τήν έπλήρωνε άσφαλώς τό χρός του, όταν θα είχε χρήματα. Και ήγέρθη ύπερήφανος και άπεφάσισε να μη έπανεέλθη εις τό έστιατόριον.

Τήν άπόφασιν δύναται κανεις να την λάβη εύκολώτερα, παρὰ να την έκτελέση. Διότι τώρα που τό έστιατόριον ήτο κλειστόν, ώφειλεν ό ποιητής να εισέλθη εις τόν άκανθώδη δρόμον. Τό ήσθάνετο, ένοχλητικός, άλλ’ όχι ως έγκληματίας. Καθημερινώς έφευγε και από έν έστιατόριον όταν έπέυθετο ότι ό διευθυντής ήτο εις τό μαγειρείον. Αυτό συνέβαινε επί ήμέρας, επί έβδομάδας. ‘Αλλά μιάν ώραίαν έσπέραν και τό μεγαλειον τουτο έλαβε τέλος. Τά κατά τό φανόμενον άναριθμητα καφφεναί τής πόλεως έξηνητέληθησαν και ό ποιητής δέν έτόλμα να εισέλθη πλέον εις έν καφφερείον από τό όποιον ειχεν άλλοτε έξέλθει χωρίς να τόν έννοήση κανεις. Ούτως ήλθεν ή άγια νύξ μιá λυρική άγια νύξ. ‘Ο ποιητής εκάθητο εις τό δωμάτιόν του και δέν ήξευρε τί νάκάμη, δέν είχε ούτε μιάν δεκάρα και ό στόμαχος άπήτει ήδη τά δικαιώματά του, και εις όλα αυτά δέν ήξευρε ότε έν καφφερείον τής πόλεως εις τό όποιον θα ήδύνατο πλέον να άναζητησθ. Εύρίσκετο εις μιάν άπηλπισμένην κατάστασιν και δι ήσθάνετο ότι αυτήν την έσέραν, αυτήν την άγιαν νύκτα ήθελε πληγή ύπό συμφοράς τινος.

‘Ενεδύθη πολύ σιγά διότι έφοβετο μήπως ή οικοκυρά του τόν άντιληφθ ή ότι ήτο εις την οικίαν και τόν άναστατώση με την συνήθη άλλα και πάντοτε άνευ άποτελέσματος ερώτησιν

περὶ τοῦ ἐνοικίου. Ἐψηλάφει εἰς τὸ σκότος διὰ τὰ εὐρητὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν. Μόλις ἐξῆλθεν ἔλαβε τὴν ἄγουσαν κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὸ παλαιὸν γνῶριμον καφφενεῖον.

Ἦτο μία ὀραία γιονισμένη βραδεῖά. Τὰ ἄσπρα ἔφεγγον καὶ εἰς τοὺς δρόμους ἔτρεχον ἄνθρωποι μὲ δῶρα εἰς τὰς χεῖρας διὰ τὰ ἀγαπήτὰ των πρόσωπα. Ὀλόφωτοι προθῆζαι ἔλαμπον εἰς τοὺς δρόμους καὶ ὁ ποιητὴς ἠσθάνετο διπλοῦν τὸν πόνον τῆς πτωχείας του.

Ἐβλεπε διαμάντια πριζάντια. ὀλοζήρους περιουσίας αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο εἰς τὰς προθήκας φαινομενικῶς ἀδέσποτοι. Ἐβλεπε ὀρεκτικά χοιρομύρια, γλυκυσμάτα, φιάλας πλήρεις οἴνου. τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἦτο τοῦτο πικρὸν, ἐξάριετικῶς πικρὸν διὰ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ ὁ ποιητὴς ἐμελαγχόλησε διὰ τὸ νέον του ἀθεΐστικὸν ἔργον.

Ἄλλὰ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Ὑπῆρχε δι' αὐτὸν ἓν μόνον ἐστιατόριον, τὸ ἐστιατόριον εἰς τὸ ὁπιῶν τὸν ὑπελόγιζον μαζὺ μὲ τὰ σπύρα καὶ τὰς βραδυνὰς ἐφημερίδας . . . Ἄλλὰ θὰ ἦτο πολὺ πικρὸν νὰ πεινᾷ αὐτὴν τὴν ἁγίαν νύκτα. Ἐλαβε θάρρος. Καὶ διατὶ ὄχι; ἐνίκησε τὴν ποιητικὴν του ὑπερηφάνειαν καὶ εἰσήλθε ἀποφασισμένως εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐκάθησε. Εἰς τὴν πλησίον τράπεζαν ἐφώνησε εἰς κύριος «νὰ πληρώσῃ». Καὶ τότε προσῆλθεν ἕνας κοκκινομάλης ὑπηρετῆς, ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ξένος; ἔλαβε τὰ χρήματα, ἔδωκε τὰ ὑπόλοιπα ἐκράτησε τὸ δῶρον του ἠνχαρίστησε καὶ ἔφυγεν. Ἐνας ξένος ὑπηρετῆς. Ὁ ποιητὴς ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν θέσιν του. Ὁ γνωστὸς διευθυντῆς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλογάριαζε μαζὺ μὲ τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ σπύρα εἶχε φύγει. Ἐνας ἄλλος ὑπηρετῆς ἦτο εἰς τὴν θέσιν του. Ἐγνώριζε διὰ τὸν ὄμιλον ἔξω. Ἄλλὰ δι' ἓν κύπελλον καφφέ καὶ τὰ σιγαρέττα; Εἰς τὴν ἁγίαν νύκτα;

Δὲν τὸ ἐπίστευσε. Ὁ ποιητὴς εἴπεινα, καὶ ἡ πείνα μεταβάλλει καὶ τὸν δειλότερον ἄνθρωπον εἰς ἦρωα.

— Γκαρσόν, ἐφώνησε.

Ὁ κοκκινομάλης ἐνεφανίσθη.

— Παρακαλῶ ἐτοιμάσατε ἓν κρύον δεῖπνον μὲ χαβιάρει καὶ μία φιάλην σέρου.

— Ἀμέσως, παρακαλῶ, εἶπεν τὸ γκαρσόν καὶ ἔφυγε διὰ τὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

Ὁ ποιητὴς ἐδειπνησεν, τῷ ἔφερον ἐξαιρετι-

κὰ φαγητὰ καὶ ὅταν τῷ ἔφερον τὸ σέρου ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του πολὺ καλὰ. Τῷ ἔφερον ἀκριβὰ σιγὰρα διπλωμένα εἰς ἀσημένιο χαρτί καὶ εἰς τὴν εὐαίσθητον ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ ἀνῆλθον ἀναμνήσεις ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια.

Ἐσκέπτετο, ὅτι τὰ παρῶδια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο ἐκρέμαντο ἦσαν καὶ αὐτὰ διπλωμένα εἰς ἀσημένιο χαρτί. Ἀυτῆμένα παρετήρει τὸ δέντρον τὸ στημένο εἰς τὴν γωνίαν διὰ τοὺς τακτικούς θαμῶνας τοῦ ἐστιατορίου. Ἐτινάχθησαν τὰ νεῖρα του. Ἀυτὸς ἦτο ἕνας ἀθεΐστης; Εἶχε φάγει καλὰ καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἔγινε δειλός; Ἐσκέπτετο πάλιν, ὅτι θὰ τὸν ἔτριπτο; ἔξω. Ἐγένετο φριχσοτέρου δειλός; Ἦθελε νὰ ἐξαφανισθῇ — ἀλλὰ τὸ ἐστιατόριον εἶχε δυστυχῶς μίαν μόνον ἔξοδον. Τούναντίον τὸ γκαρτὸν συμπεριεφῆετο πολὺ παράξενα. Ἡ πετεινὴμένη του ματιὰ εἶχεν ἀπὸ τοιοῦ ἐξακριβώσει τὴν μεγάλην ἀντίθεσιν ἢ ὁποῖα εὐρίσκειτο μετὰ τῆς πεινῆς ἐνδυμασίας τοῦ ξένου καὶ τοῦ ἕτ' αὐτοῦ παραγελθέντος καὶ καταβροχθισθέντος δειπνοῦ.

Ἐστὲλλε μὲ πλήρεις μορφῶν ματιὰς ἀσύρματα τηλεγραφήματα εἰς τὸν ποιητὴν, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο πολλὴν σινοχωρίαν. Ἐσκέπτετο πῶς θὰ μπόρῃσε νὰ σοθῇ . . . ἐπενόει σχέδια . . . ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια δὲν ἤξιζον τίποτα καὶ τὸ γκαρσόν ἔκαμνε σπειροειδῆς κύκλους περὶ τὸν ὑποπτον ξένον. Εἶχεν ἦδη περάσει τὸ μεσονύκτιον καὶ ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε δυνηθεῖ νὰ λύσῃ τὸ λυπηρὸν μυστικὸν τοῦ δειπνοῦ του. Δὲν εἶχε πλέον σιγὰρα καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ παραγγείλῃ ἄλλα. Διότι τὸ γκαρσόν ἐστέκετο πλησίον του καὶ τὸν παρετήρει μὲ ἓν διαπραστικὸν βλέμμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἄφινε νὰ ὑπονοήσῃ καλὸν τι. Ἐκμηδενισμένος παρετήρει εἰς τὸν ἄερα καὶ καίτοι ἦτο ἕνας πεπεισμένος ἀθεΐστης ἐσκέπτετο τώρα τὸν Θεόν. Παρετήρησε ἐπάνω. . . τὸ γκαρσόν ἐστέκετο πλησίον του καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ καταρατῆ ἐιρωνικὴν φωνήν. «Ὁ κύριος ἠθέλει ἴσως νὰ πληρώσῃ.» Ὁ ποιητὴς ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ὡς νὰ τὸν συνέλαβε μία ὑπέργειος χεὶρ καὶ τὸν εἴταξε μακρὰν. «Δὲν εἶναι ἀνάγκη» εἶπε τὸ γκαρσόν «ὁ λογαριασμός εἶναι πληρωμένος»

Ὡς ἀφηρημένος ἐκύταξεν ὁ ποιητὴς τὸ εἰρωνικὸν πρόσωπον. Ἐπλανήθη τὸ βλέμμα του, ἔπεσεν εἰς τὸ μπουφέ καὶ ὤπισθεν αὐτοῦ

εἰς ἕν γνωστὸν πρόσωπον τὸν πρόην διευθυν-
τήν. Σιγά ἤλθεν αὐτὸς πλησίον του.

Τύπον ζωρῶν δὲν ἤλθατε ἐδῶ, ἀγαπητέ
ῥίλο· τῷ εἶπεν, καὶ οὕτω ἐξοικονομήσα τόσα
ζωήματα τὰ ὅποια σὲ ἔχουσίμευσαν κατ' αὐ-

τὴν τὴν ἀγίαν νύκτα.»

Συγκληνημένος ἔλαβε τὸν πῖλον του ὁ ποιη-
τὴς καὶ ἀνεχώρησε.

Υπῆρχε λοιπὸν Θεός.

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

— Ποῖα χώρα ἔχει τὶς περισσότερέ-
ρας ἐπισημοὺς ἑορτάς.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχουν 12 ἡμέραι ἐ-
πισημῶν ἑορτῶν ἤτοι πέντε περισσότεραι
ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ μία ὀλιγώτεραι ἢ ἐν Βελγίῳ.

Ἄλλὰ οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι σχετικῶς
περιωρισμένοι, ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸν
ἀριθμὸν τῶν ἐπισημῶν ἑορτῶν εἰς ἄλλας
χώρας.

Ἐν Αὐστρίᾳ ἀριθμοῦνται εἴκοσι τέσσα-
ρες ἐπισημοὶ ἡμέραι, ἐν Περσίᾳ εἴκοσι ἕξ
καὶ ἐν Ἰνδίᾳ 62.

Ἄλλὰ τὸ ρεκόρ κατέχει ἀναμφιβόλως τὸ
Μεξικὸν, ἔνθα οἱ κάτοικοι ἔχουν ἐκ τοῦ
νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπαύονται ἐπὶ 131
ἡμέρας κατ' ἔτος.

Ἀπεναντίας αἱ Ἑνωμένοι Πολιτεῖαι ἔ-
χουν τὸν μικρότερον ἀριθμὸν ἐπισημῶν ἐ-
ορτῶν.

Τρεῖς μόνον: Τὴν Thanksgiving Day τὸ
πάσχα καὶ τὴν ἐπέτειον νῆς ἀνεξαρτησίας
(ἐθνικὴν ἑορτήν).

— Ποῖα εἶναι τὰ γραμματόσημα
συλλογῆς, ἅτινα ἔχουν τὴν μεγα-
λυτέραν ἀξίαν;

Εἶναι: Τὰ γραμματόσημα τῆς Νήσου τοῦ
Μαυρικίου 1847 μίᾱς ἢ δύο πεντῶν τὰ ὅ-
ποια στοιχίζον ἀσφράγιστα μὲν 650.000
φράγκα, σφραγισμένα δὲ 500.000 φρ. Δὲν
ὑπάρχει γνωστὴ παρὰ μία δωδεκάς μόνον
ἐκ τῶν γραμματοσήμων τούτων.

Τὰ γραμματόσημα τῆς αὐτῆς Ἀγγλικῆς
ἀποικίας τῶν δύο πεντῶν ἅτινα φέρουν κα-
τὰ λάθος τὴν λέξιν pense ἀντὶ pense στοι-
χίζον ἀσφράγιστα 500.000 φρ. σφραγισμῶ
να δὲ 200.000 φρ..

Τὰ γραμματόσημα τῆς Ἀγγλικῆς Γουιά-

νης (1650) τῶν διακοσίων στοιχίζον 500.
000 φρ. καὶ 300.000 φρ. ἀναλόγως τοῦ
σχήματος αὐτῶν.

Τὸ πλέον σπάνιον γραμματόσημον τοῦ
κόσμου εἶναι τὸ ἑκατοντόδραχμον τῆς Ἀγ-
γλικῆς Γουιάνης τοῦ 1656. Δὲν εἶναι γνω-
στὸν παρὰ ἕν μόνον ἀντίτυπον τούτου.
Ἄν καὶ εἶναι εἰς πολὺ κικὴν κατάστασιν
καὶ εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα κεκομμένον, ἐν
τούτοις ἔφθασε κατὰ τὸ ἔτος 1922 κατό-
πιν τῆς πωλήσεως Ferrari de la Renanlière
τὸ μοναδικὸν αὐτὸ γραμματόσημον τῆν
τιμὴν τῶν 352.000 φράγκων.

— Ποῖα εἶναι ἡ ὀνομασίᾳ τῶν κυρι-
ωτέρων ἐφετειῶν τοῦ γάμου;

Ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ εορτάζηται ἡ 25
καὶ ἡ 50ῃ ἐπέτειος τοῦ γάμου: Εἶναι οἱ
λεγόμενοι ἀργυροὶ καὶ χρυσοὶ γάμοι.

Αἱ ἄλλαι ἐπέτειοι εἶναι ὀλιγώτερον γνω-
σταί. Αὗται εἶναι: οἱ βαμβυκεροὶ γάμοι (ἐν
ἔτος γάμου), χάρτινοι (2 ἔτη,) δερμάτινοι
(3 ἔτη) ξύλινοι (5 ἔτη), οἱ γάμοι τοῦ κασ-
σιτέρου (10 ἔτη), μετάξινοι (12 ἔτη) Πορ-
σελάνης (15 ἔτη), κρυστάλλινοι (20 ἔτη),
μαργαριτῶν (30 ἔτη) διαμάντινοι γάμοι
(60 ἔτη). Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι οἱ πλέ-
ον σπάνιοι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Ἄπο τοῦ προσεχοῦς τεύ-
χους ἀρχίζομεν τὴν δημο-
σίευσιν τοῦ θαυμασίου Γερ-
μανικοῦ μυθιστορήματος οἱ
« Ἀπαχθέντες Νεκροί ».